



Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PEDRO CRUZ VILLALÓN
prednesené 4. decembra 2014¹

Vec C-516/13

**Dimensione Direct Sales srl,
Michele Labianca
proti
Knoll International SpA**
[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal
Bundesgerichtshof (Nemecko)]

„Autorské právo — Smernica 2001/29/ES — Právo šírenia — Článok 4 ods. 1 — Pojem ‚verejné šírenie‘ originálu diela alebo jeho rozmnoženiny predajom alebo iným spôsobom — Ponuky zmluvy — Internetová stránka ponúkajúca na predaj kópie chráneného nábytku bez súhlasu držiteľa výlučného práva šírenia — Invitatio ad offerendum — Reklamné činnosti“

1. Súdnemu dvoru sú v prejednávanej veci položené tri prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu článku 4 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti², teda výkladu ustanovenia, ktoré v prospech držiteľov autorského práva stanovuje výlučné právo šírenia originálu alebo rozmnoženiny ich chránených diel. Skutkový stav na začiatku sporu vo veci samej, ktorý je odlišný od skutkového stavu s ktorým sme sa stretli doteraz, najmä v rozsudkoch Peek & Cloppenburg³ a Donner⁴, poskytuje Súdnemu dvoru možnosť opätovne sa zaoberať rozsahom a pôsobnosťou práva šírenia v zmysle tohto ustanovenia a lepšie vymedziť rámec tohto pojmu.

I – Právny rámec

A – Právo Únie

2. Odôvodnenie 28 smernice 2001/29 uvádza:

„Podľa tejto smernice do ochrany autorských práv patrí aj výlučné právo kontrolovať šírenie diela obsiahnutého v hmotnom článku. Prvým predajom originálu diela alebo jeho rozmnoženín v spoločenstve zo strany nositeľa práv, alebo s jeho súhlasom zaniká právo kontrolovať ďalší predaj tohto predmetu v spoločenstve. Toto právo by nemalo zaniknúť vo vzťahu k originálu alebo k jeho

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Ú. v. ES L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230.

3 — C-456/06, EU:C:2008:232.

4 — C-5/11, EU:C:2012:370.

rozmnoženinám, ktoré predal držiteľ práv, alebo ktoré boli predané s jeho súhlasom mimo spoločenstva. Právo autorov na prenájom alebo vypožičanie je ustanovené v smernici 92/100/EHS. Právo rozširovania ustanovené v tejto smernici platí bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia súvisiace s právami na prenájom a vypožičanie uvedené v kapitole 1 uvedenej smernice.“

3. Článok 4 smernice 2001/29, ktorý stanovuje výlučné právo na šírenie, stanovuje:

„1. Členské štáty poskytnú autorom vo vzťahu k originálu ich diela alebo k jeho rozmnoženinám výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akúkoľvek formu verejného šírenia predajom alebo iným spôsobom.

2. Distribučné právo sa nevyčerpá v rámci spoločenstva vo vzťahu k originálu alebo ku kópiám diela s výnimkou prípadov, keď prvý predaj alebo prenos vlastníctva k danému objektu v rámci spoločenstva uskutoční držiteľ práv alebo sa uskutoční s jeho súhlasom.“

B – Nemecké právo

4. § 12 zákona o autorskom práve a s ním súvisiacich právach (Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz)⁵ stanovuje:

„1. Autor má výlučné právo využívať svoje dielo v hmotnej forme; Toto právo zahŕňa najmä:

(1) právo reprodukcie (§ 16),

(2) právo šírenia (§ 17),

(3) právo vystavovania (§ 18).

...“

5. § 17 ods. 1 UrhG definuje úlohu práva šírenia takto:

„Právo šírenia je právo ponúkať verejnosti alebo uviesť do obehu originál diela alebo jeho rozmnoženiny.“

II – Skutkové okolnosti sporu vo veci samej

6. Knoll International⁶ SpA je spoločnosťou podľa talianskeho práva patriacou do medzinárodnej skupiny Knoll, ktorej materská spoločnosť, Knoll Inc.⁷ má svoje sídlo v Pensylvánii (Spojené štáty). Skupina Knoll vyrába a predáva v celosvetovom meradle nábytok a najmä nábytok navrhovaný Marcelom Breuerom a Ludwigom Miesom van der Rohem, ktorý je chránený autorským právom ako dielo úžitkového umenia. Knoll International je majiteľkou výlučných autorských práv na využívanie nábytku navrhnutého Marcelom Breuerom a je oprávnená uplatňovať nároky vyplývajúce z autorského práva, ktoré Knoll vlastní k nábytkom navrhnutým Ludwigom Miesom van der Rohem.

5 – Ďalej „UrhG“.

6 – Ďalej „Knoll International“.

7 – Ďalej „Knoll“.

7. Dimensione Direct Sales srl⁸, žalobca v prvom rade vo veci samej, je spoločnosťou s ručením obmedzeným podľa talianskeho práva, ktorej konateľom je žalobca v druhom rade vo veci samej, pán Labianca. Dimensione Direct Sales sa zaoberá priamym predajom dizajnového nábytku v Európe a na svojej internetovej stránke www.dimensione-bauhaus.com, ktorá je dostupná najmä v nemeckom jazyku, ponúka na predaj nábytok. Okrem toho v rokoch 2005 a 2006 propagovala v Nemecku svoju ponuku v rôznych novinách a časopisoch, ako aj na reklamnom letáku s upozornením: „Váš nábytok nadobudnete v Taliansku, zaplatíte až pri vyzdvihnutí alebo dodaní špedičnou firmou oprávnenou k prijatiu platby (na požiadanie sprostredkujeme)“.

8. Na základe autorského práva podala Knoll International na Landgericht Hamburg (Nemecko) žalobu, v ktorej žiadala, aby bol žalobcom vo veci samej uložený zákaz ponúkať v Nemecku nábytok zhodujúci sa s nábytkom navrhnutým Marcelom Breuerom a Ludwigom Miesom van der Rohem nepochádzajúci od nej alebo od spoločnosti Knoll. Okrem toho navrhovala zaviazat' ich na poskytnutie informácií, určiť ich povinnosť nahradiť škodu, ako aj uverejniť rozsudok.

9. Landgericht Hamburg vyhovel návrhom spoločnosti Knoll International, pričom rozhodnutie v rámci odvolacieho konania potvrdil Hanseatisches Oberlandesgericht (Nemecko). Žalobcovia vo veci samej boli teda oprávnení podať opravný prostriedok „Revision“ na vnútroštátnom súde.

III – Prejudiciálne otázky a konanie pred Súdny dvorom

10. Keďže rozhodnutie v spore pred Bundesgerichtshof (Nemecko) vyžaduje, aby Súdny dvor rozhodol o výklade ustanovenia článku 4 ods. 1 smernice 2001/29, položil tento súd Súdnemu dvoru tieto tri prejudiciálne otázky:

„1. Zahŕňa právo šírenia podľa článku 4 ods. 1 smernice 2001/29/ES právo ponúkať verejnosti originál alebo rozmnoženiny diela na kúpu?

V prípade kladnej odpovede na prvú otázku:

2. Zahŕňa právo ponúkať verejnosti originál alebo rozmnoženiny diela na kúpu nielen ponuky zmluvy, ale aj reklamné činnosti?

3. Ide o porušenie práva šírenia aj vtedy, keď na základe ponuky ku kúpe originálu alebo rozmnoženín diela nedôjde?“

11. Bundesgerichtshof vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania uviedol dôvody, pre ktoré sa domnieva, že jeho tri otázky vyžadujú kladnú odpoveď. Pripomenul, že jedným z cieľov smernice 2001/29 je zabezpečenie vysokej úrovne ochrany autorského práva a primeranej odmeny, pričom sa domnieva, že jej článok 4 ods. 1 sa má vykladať tak, že má širokú pôsobnosť.

12. Podľa Bundesgerichtshof výlučné právo povoľovať alebo zakazovať „akúkoľvek formu šírenia“ na verejnosti „predajom alebo iným spôsobom“ originálu diela alebo jeho rozmnoženín musí zahŕňať ponúkanie rozmnoženín na kúpu, teda nielen ponuky zmluvy, ale už reklamné činnosti, a to aj vtedy, keď na základe ponuky ku kúpe originálu alebo rozmnoženín diela nedôjde. Ponúkanie treba chápať v hospodárskom zmysle a nemalo by sa zhodovať s právnym pojmom „ponuky zmluvy“, takže už reklamné činnosti, ktorými sa vyzýva ku kúpe rozmnoženín diela, predstavujú verejnú ponuku spadajúcu pod právo šírenia v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29.

8 — Ďalej „Dimensione Direct Sales“.

13. Vnútroštátny súd sa domnieva, že rozsudok Peek & Cloppenburg⁹ nebráni tomuto výkladu práva šírenia. Hoci je pravda, že Súdny dvor v tomto rozsudku rozhodol, že pod pojem „verejné šírenie“ spadajú len akty zahrňajúce prevod vlastníctva, odôvodnenie, ktoré v tejto súvislosti uviedol, však nie je možné vykladať v tom zmysle, že právo šírenia v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29 nepokrýva žiadny prípravný úkon na takýto prevod vlastníctva. Ponuka predaja originálu alebo rozmnoženiny diela je spojená s prevodom vlastníctva tohto predmetu v tom zmysle, že jej cieľom je tento prevod.

14. Okrem toho vnútroštátny súd pripomína, že Súdny dvor vo svojom rozsudku Donner¹⁰ rozhodol, že obchodník, ktorý mieri svoju reklamu na verejnosť s bydliskom v určitom členskom štáte a vytvorí alebo jej poskytne osobitný systém dodania a spôsob úhrady, či umožní tretej osobe, aby to urobila, pričom uvedenej verejnosti umožní, aby jej boli dodané rozmnoženiny diel chránených autorským právom v tomto členskom štáte, uskutočňuje v členskom štáte, kde došlo k dodaniu, „verejné šírenie“ v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29.

15. Žalobcovia a žalovaní vo veci samej, španielska vláda, ako aj Európska komisia predložili písomné pripomienky a boli vypočutí na verejnom pojednávaní 11. septembra 2014.

IV – O prejudiciálnych otázkach

A – Pripomienky účastníkov konania

16. Žalobcovia vo veci samej tvrdia, že v situácii, aká je vo veci samej, teda v prípade jednoduchej ponuky chráneného nábytku, nejde o šírenie v zmysle článku 4 ods. 1 prvej otázky ani „predajom“, ani „iným spôsobom“. Hoci vo svojom rozsudku Donner¹¹ Súdny dvor vzal do úvahy reklamné činnosti, chápal ich však len ako indicie vôle obchodníka obrátiť sa na verejnosť členského štátu, v ktorom skutočne došlo k šíreniu.

17. Myšlienka, že je potrebné podporiť široký výklad pojmu šírenie, aby sa zabezpečila ochrana držiteľov práv a najmä aby nedošlo k zásahu do ich obchodných trhov, je nedôvodná, pokiaľ ponuka nevedie k žiadnej kúpe. V takomto prípade nevzniká držiteľovi práva žiadna škoda, a teda nemá právo na žiadne odškodnenie. Nie je ani nevyhnutné rozšíriť pojem šírenie s cieľom zakázať reklamné činnosti, keďže smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva¹² stanovuje výslovne vo svojom článku 9 ods. 1 písm. a) možnosť príslušných súdnych orgánov, aby vydali uznesenie o nariadení predbežného opatrenia s cieľom zabrániť akémukoľvek bezprostrednému porušeniu práva duševného vlastníctva. Úkony, ktoré predchádzajú aktu, ktorý porušuje práva duševného vlastníctva, môžu byť teda na tomto základe zakázané bez toho, aby bolo nevyhnutné ich považovať za akty porušujúce tieto práva.

18. Knoll International sa domnieva, že so zreteľom na okolnosti v konaní vo veci samej chce vnútroštátny súd svojimi otázkami hlavne určiť, či reklama spoločnosti Dimensione Direct Sales môže byť zakázaná ako reklama porušujúca jeho výlučné právo šírenia v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29. Domnieva sa však, že tieto otázky sú založené na chybnom výklade pôsobnosti práva šírenia v zmysle tohto ustanovenia, ktorý spočíva na výklade podanom Súdnym dvorom v rozsudku Peek & Cloppenburg¹³, ktorý je veľmi reštriktívny.

9 — EU:C:2008:232.

10 — EU:C:2012:370.

11 — EU:C:2012:370.

12 — Ú. v. ES L 157, s. 45; Mim. vyd. 05/002, s. 197.

13 — EU:C:2008:232.

19. Súdny dvor rozhodol, že držiteľ autorského práva disponuje na základe výlučného práva šírenia len právom na kontrolu prevodu vlastníctva originálu alebo rozmnoženiny diela úžitkového umenia nezahŕňajúce žiadne iné právo. Tento výklad by nezohľadňoval zmysel a cieľ smernice 2001/29.

20. Knoll International sa domnieva, že otázka položená v návrhu na začatie prejudiciálneho konania sa týka najmä toho, či článok 4 ods. 1 smernice 2001/29 má byť v súlade s medzinárodným právom považovaný za právnu úpravu stanovujúcu minimálnu ochranu alebo naopak maximálne harmonizovanú ochranu.

21. V tejto súvislosti sa domnieva, že Zmluvu Svetovej organizácie duševného vlastníctva o autorskom práve, prijatú v Ženeve 20. decembra 1996 a schválenú v mene Európskych spoločenstiev rozhodnutím Rady 2000/278/ES zo 16. marca 2000¹⁴, nemožno vykladať v tom zmysle, že porušuje práva zaručené vnútroštátnymi právnymi úpravami, v prejednávacom prípade úplné predstaviteľné známe a neznáme práva využívať svoje dielo nehmotným a hmotným spôsobom, ktoré § 17 ods. 1 UrhG priznáva držiteľovi autorského práva. Článok 4 ods. 1 smernice 2001/29, ako je vykladaný v súlade s WCT, nemôže mať preto reštriktívny účinok na práva, ktorými disponovali autori diel úžitkového umenia už v členských štátoch pred prijatím tejto smernice.

22. Knoll International preto navrhuje odpovedať na prejudiciálne otázky v tom zmysle, že právo šírenia uvedené v článku 4 ods. 1 smernice 2001/29 zahŕňa právo ponúkať verejnosti na predaj originál alebo rozmnoženinu diela, pričom sa spresňuje, že toto právo zahŕňa nielen ponuky zmluvy, ale tiež reklamné činnosti a že k zásahu do práv môže dôjsť aj v prípade, že ponuka nevedie ku kúpe. Domnieva sa, že v každom prípade článok 4 ods. 1 smernice 2001/29 nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá priznáva toto právo autorovi.

23. Španielska vláda navrhuje jednu kladnú odpoveď rozdelenú na tri otázky predložené Súdnemu dvoru.

24. Na úvod španielska vláda s odkazom na rozsudok Donner¹⁵ zdôrazňuje, že bez kúpnej zmluvy a dodania predmetu kúpy kupujúcemu nemôže ísť o šírenie. Zdôrazňuje však, že aby išlo o predaj, je nevyhnutné, aby ponuka kúpnej zmluvy bola uskutočnená voči verejnosti, a domnieva sa preto, že právo šírenia zahŕňa ponuku zmluvy ako nevyhnutný prípravný prvok každej kúpnej zmluvy.

25. Ďalej sa domnieva, že právo šírenia zahŕňa nielen ponuku zmluvy, ale tiež reklamu, keďže svojím účelom je táto reklama súčasťou reťazca prípravných aktov na predaj výrobku a že predaj sa nemôže uskutočniť v prípade jej absencie.

26. Nakoniec uvádza, že k zásahu do výlučného práva šírenia môže dôjsť aj v prípade neexistencie akéhokoľvek skutočného predaja, keďže k ponuke dochádza v rámci predajného a distribučného kanála špeciálne určeného na nadobúdanie chránených sporných predmetov, čo zahŕňa konanie smerujúce ku konkrétnej verejnosti.

27. Komisia svoje stanovisko medzi písomnou a ústnou časťou konania zmenila.

28. Komisia vo svojich písomných pripomienkach predovšetkým uvádza, že pri aktuálnom stave judikatúry Súdného dvora, ako vyplýva z rozsudkov Peek & Cloppenburg¹⁶ a Donner¹⁷, existencia šírenia v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29 predpokladá predaj alebo akýkoľvek iný prevod vlastníctva. Tento reštriktívny výklad pojmu šírenie, ktorý vylučuje operácie predchádzajúce uzavretiu

14 — Ú. v. ES L 89, s. 6; Mim. vyd. 11/033, s. 208, ďalej „WCT“.

15 — EU:C:2012:370.

16 — EU:C:2008:232.

17 — EU:C:2012:370.

kúpnej zmluvy z pôsobnosti článku 4 ods. 1 smernice 2001/29, neodporuje cieľu sledovanému touto smernicou, ktorým je zabezpečenie vysokej úrovne ochrany, a zaručuje okrem toho právnu istotu, keďže existencia predaja alebo akejkoľvek inej formy prevodu vlastníctva môže byť zistená na základe objektívnych kritérií.

29. Počas ústnej časti konania však Komisia uviedla, že vylúčenie akéhokoľvek predaja z pojmu šírenie by mohlo vytvoriť medzeru v ochrane držiteľov autorských práv, keďže títo držitelia by mohli vykonávať práva stanovené v smernici 2004/48, len ak by sa zistil skutočný predaj. Domnieva sa preto, že je možné uvažovať o výklade pojmu šírenie takým spôsobom, že by zahŕňal určité ponuky, ak by sa na jednej strane toto otvorenie dôsledne vymedzilo a ak by kritériá ponuky spadajúcej do práva šírenia boli presne a jednotne definované Súdny dvorom a ak by bol na strane druhej výklad článku 4 ods. 1 a 2 smernice 2001/29 oddelený. Inými slovami, ak jednoduchá ponuka môže byť prípadne považovaná za spadajúcu pod tento odsek 1, bez ohľadu na skutočné uskutočnenie predaja alebo akejkoľvek inej formy prevodu vlastníctva, nemôže byť naopak považovaná za spôsobujúcu vyčerpanie práva šírenia v zmysle uvedeného odseku 2.

B – Analýza

30. Predtým, než pristúpim k odpovedaniu na otázky položené vnútroštátnym súdom, je potrebné urobiť tri úvodné poznámky.

31. Najprv treba vyzdvihnúť, že žaloba podaná spoločnosťou Knoll International vo veci samej smeruje hlavne k tomu, aby vnútroštátny súd zakázal spoločnosti Dimensione Direct Sales na základe uplatnenia § 15 ods. 1 bodu 2 UrhG ponúkať na predaj kópie chráneného nábytku nepochádzajúceho od nej alebo od spoločnosti Knoll, pričom sa spresňuje, že táto žaloba nie je založená na zisteniach skutočne zrealizovaných a riadne zaznamenaných predajov nábytku. Bez toho, aby to špecifikovala Knoll International alebo vnútroštátny súd, navrhnuté opatrenie spočíva hlavne v zákaze spoločnosti Dimensione Direct Sales používať jej internetovú stránku na účely ponúkania na predaj sporného nábytku verejnosti v Nemecku. Inými slovami, ide o to, aby sa tejto spoločnosti zakázalo uvádzanie sporného nábytku na trh na nemeckom území prostredníctvom jej internetovej stránky, prípadne aj širšie, prostredníctvom jednoduchých reklamných operácií.

32. Táto vec je preto skutkovo odlišná od vecí týkajúcich sa výkladu článku 4 ods. 1 smernice 2001/29, ktoré už predtým preskúmal Súdny dvor a ktoré boli citované účastníkmi konania. Vo veci, ktorá viedla k vydaniu rozsudku Peek & Cloppenburg¹⁸, sa sporné skutkové okolnosti týkali vystavovania kópií chráneného nábytku na verejnosti a možného použitia týchto kópií touto verejnosťou, bez akéhokoľvek uvádzania na trh, a teda bez akéhokoľvek skutočného a riadne zisteného predaja tohto nábytku alebo akéhokoľvek pokusu o uvádzanie na trh. Vo veciach, ktoré viedli k rozsudkom Donner¹⁹ a Blomqvist²⁰, naopak sporné tovary boli predmetom skutočného a zisteného predaja a/alebo dodania alebo pokusu o dodanie. Vo veci samej sa naopak predpokladá, že Dimensione Direct Sales má záujem uvádzať na trh sporný nábytok, ale nebol zistený nijaký skutočný predaj alebo dodanie.

33. Vnútroštátny súd ďalej spresňuje bez toho, aby to bolo spochybnené, že jednak sporný nábytok je chránený v Nemecku autorským právom ako dielo úžitkového umenia a jednak kópie tohto nábytku boli ponúkané na predaj spoločnosťou Dimensione Direct Sales na jej internetovej stránke pre nemeckú verejnosť najmä bez povolenia držiteľov práv k tomuto nábytku, v prejednávacom prípade bez povolenia spoločností Knoll International a/alebo Knoll.

18 — EU:C:2008:232.

19 — EU:C:2012:370.

20 — C-98/13, EU:C:2014:55.

34. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že ak tomuto vnútroštátnemu súdu prislúcha stanoviť existenciu tvrdných skutočností, prislúcha mu tiež, aby v tomto rámci v súlade s článkom 3 ods. 2 smernice 2004/48 dbal na to, aby sa opatrenia, konania a náhrady nevyhnutné na zabezpečenie dodržiavania práv duševného vlastníctva uplatnili takým spôsobom, aby sa vylúčilo vytvorenie prekážok oprávneného obchodu²¹ a aby sa ponúkla ochrana proti ich zneužitiu. Prislúcha mu najmä ubezpečiť sa, že sporný nábytok nebol legálne uvedený na trh držiteľmi práva alebo s ich súhlasom a že výlučné právo šírenia, ktoré majú títo držiteľia, nebolo vyčerpané podľa článku 4 ods. 2 smernice 2001/29.

35. Nakoniec je potrebné poznamenať, že vnútroštátny súd sa svojou druhou prejudiciálnou otázkou Súdneho dvora v zásade pýta, či by „reklamné činnosti“, mimo ponúkania zmlúv, mohli spadať pod právo šírenia v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29. Vnútroštátny súd však poskytuje len málo informácií o reklamných činnostiach uskutočnených spoločnosťou Dimensione Direct Sales alebo o reklamných činnostiach, ktoré by boli cieľené iným spôsobom, pričom sa obmedzil len na uvedenie reklám v novinách a časopisoch v rokoch 2005 a 2006.²² Neposkytuje ani vysvetlenia o dôvodoch, pre ktoré sa domnieva, že na rozhodnutie sporu pred vnútroštátnym súdom a na prijatie opatrení navrhnutých spoločnosťou Knoll, ako sú synteticky zhrnuté v bode 31 týchto návrhov, je nevyhnutná odpoveď na túto otázku.

36. Ako vyplýva z ustálenej judikatúry Súdneho dvora, nevyhnutnosť dospieť k takému výkladu práva Únie, ktorý bude pre vnútroštátny súd užitočný, si vyžaduje, aby vnútroštátny súd vymedzil skutkový a právny rámec, do ktorého spadajú ním kladené otázky, resp. aby aspoň objasnil skutkové predpoklady, na ktorých sa uvedené otázky zakladajú.²³ Súdny dvor tiež opätovne rozhodol, že odôvodnenie návrhu na začatie prejudiciálneho konania nie je formulovanie poradných názorov na všeobecné alebo hypotetické otázky, ale potreba efektívneho riešenia sporu týkajúceho sa práva Únie.²⁴

37. Domnievam sa preto, že v prípade neexistencie podrobne opísaných prvkov uvedeného skutkového stavu a akéhokoľvek údajov o povahe a rozsahu opatrení, ktoré zamýšľa uložiť vnútroštátny súd, nie je možné, aby Súdny dvor podal špecifickú užitočnú odpoveď²⁵ na jeho druhú otázku a že táto otázka musí preto byť vyhlásená za neprípustnú.

38. V prospech týchto poznámok a pri spresnení, že preskúvam spoločne prvú a tretiu otázku, je potrebné začať pripomenutím, že vo svojom rozsudku Peek & Cloppenburg²⁶ Súdny dvor konštatoval, že ani článok 4 ods. 1 smernice 2001/29, ani žiadne iné z jej ustanovení dostatočne nedefinujú pojem verejné šírenie diela chráneného autorským právom.²⁷ Súdny dvor však tiež zdôraznil, že tento pojem musí byť vykladaný tam, kde je to možné²⁸, najmä vo svetle ustanovení WCT, smernice 2001/29, ktorá sledovala zavedenie povinností prislúchajúcich Spoločenstvu²⁹ podľa tejto zmluvy a jej článku 4, ktorého predmetom bolo prebratie článku 6 WCT.³⁰

21 — Pozri v tejto súvislosti preambulu a článok 41 ods. 1 Dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva, ktorá je uvedená v prílohe I C Dohody o založení Svetovej obchodnej organizácie, schválenej v mene Spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, rozhodnutím Rady 94/800/ES z 22. decembra 1997, Ú. v. ES L 336, s. 1, 214. Pozri tiež rozsudok Bericap Záródástechnikai (C-180/11, EU:C:2012:717).

22 — Pozri bod 7 vyššie.

23 — Pozri najmä rozsudok ÖFAB (C-147/12, EU:C:2013:490, bod 45 a citovanú judikatúru).

24 — Pozri najmä rozsudok Romeo (C-313/12, EU:C:2013:718, bod 40 a citovanú judikatúru).

25 — Pozri v tejto súvislosti najmä rozsudok Meilicke (C-83/91, EU:C:1992:332, body 32 a 33), ako aj rozsudok Zurita García a Choque Cabrera (C-261/08 a C-348/08, EU:C:2009:648, bod 35).

26 — EU:C:2008:232.

27 — Tamže, bod 29.

28 — Rozsudok Peek & Cloppenburg (EU:C:2008:232, body 30 a 31), ako aj rozsudok Donner (EU:C:2012:370, bod 23).

29 — Rozsudok Peek & Cloppenburg (EU:C:2008:232, bod 31).

30 — Tamže, bod 35.

39. Súdny dvor tým, že zdôraznil, že článok 6 ods. 1 WCT definuje pojem právo šírenia, ktoré využívajú autori literárnych a umeleckých diel ako výhradné právo udeľovať súhlas na sprístupnenie originálu a rozmnoženín svojich diel verejnosti predajom alebo „iným prevodom vlastníctva“, ³¹ rozhodol, že je vhodné vykladať pojem šírenie predajom alebo iným spôsobom ako „formu šírenia, s ktorou musí byť spojený prevod vlastníctva“. ³²

40. Súdny dvor okrem toho pripomenul, že význam pojmu „šírenie“ v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29 musí byť v práve Únie vykladaný autonómne a nemôže závisieť od práva, ktoré sa uplatní na operácie, v rámci ktorých došlo k šíreniu, ³³ pričom spresnil, že „verejné šírenie je *charakterizované* sériou operácií, ktoré postupujú prinajmenšom od uzatvorenia kúpnej zmluvy až k jej splneniu prostredníctvom dodania verejnosti“. ³⁴

41. V rozpore s tým, čo tvrdí Dimensione Direct Sales, definície poskytnuté Súdnym dvorom, ktoré musia byť nahradené v ich kontexte, ako som to už zdôraznil, ³⁵ nemožno vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby mohlo byť zistené porušenie výlučného práva šírenia v prípade neexistencie akéhokoľvek skutočného predaja, keďže je možné sa domnievať, že prípadne zakázané operácie z dôvodu výlučného práva šírenia spadajú do kontextu zjavne určeného k podpore uzavretia takéhoto predaja.

42. Pre prevzatie myšlienky, ktorú dokonale podal generálny advokát Jääskinen vo svojich návrhoch vo veci Donner ³⁶, „je potrebné pojem šírenie predajom vykladať spôsobom, ktorý poskytuje autorom praktickú a účinnú kontrolu nad obchodovaním s rozmnoženinami ich diel od ich rozmnožovania prostredníctvom obchodných kanálov až do vyčerpania autorského práva v zmysle článku 4 ods. 2 smernice 2001/29“.

43. To môže byť prípad ponuky zmluvy alebo akejkolvek uskutočnenej ponuky na predaj chránených predmetov bez súhlasu držiteľa práva v rámci internetovej stránky, ktorá poskytuje záujemcom nástroje, ktoré im umožňujú vyrovnáť čiastku ich nákupu a ktoré im poskytujú prostriedky umožňujúce ich doručenie.

44. Keďže internetová stránka sa prezentuje ako predajná stránka zabezpečujúca obchodovanie s chránenými predmetmi, či už trvale, periodicky alebo jednotlivo, pričom poskytuje presné údaje týkajúce sa týchto predmetov a ich cien a zahŕňa prvky technicky umožňujúce ich nákup a ich dopravu kupujúcemu ³⁷, teda funguje ako konfigurovaná stránka umožňujúca uzavretie kúpnych zmlúv, musí byť považovaná za preukazujúcu vôľu zaviesť distribučný kanál na šírenie uvedených predmetov, ktorý bez ohľadu na dodržiavanie uplatniteľných zákonných ustanovení zo strany fyzických alebo právnických osôb zodpovedných za túto stránku ³⁸, spadá pod zákaz podľa článku 4 ods. 1 smernice 2001/29.

31 — Tamže, bod 32.

32 — Tamže, bod 33.

33 — Rozsudok Donner (EU:C:2012:370, bod 25).

34 — Rozsudok Donner (EU:C:2012:370, bod 26) a rozsudok Blomqvist (EU:C:2014:55, bod 28).

35 — Pozri body 31 a 32 vyššie.

36 — C-5/11, EU:C:2012:195, bod 53.

37 — K tomuto bodu pozri oznámenie Komisie zo 16. decembra 2013, nazvané „Plán dobudovania jednotného trhu s dodávaním balíkov – Budovanie dôvery v služby dodávania zásielok a podpora online predaja“ [COM(2013) 886 final].

38 — Je možné v tejto súvislosti premýšľať o ustanoveniach smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode („smernica o elektronickom obchode“) (Ú. v. ES L 178, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399) alebo tiež o požiadavkách stanovených smernicou o ochrane spotrebiteľov v oblasti zmlúv uzavretých na diaľku. Pozri najmä články 6 a 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES Text s významom pre EHP (Ú. v. EÚ L 304, s. 64).

45. Za takýchto podmienok, ktoré ako sa zdá, zodpovedajú podmienkam konania vo veci samej, je dostatočne zjavná vôľa osôb zodpovedných za stránku obchodovať s chránenými predmetmi a pravdepodobnosť, že sa predaje skutočne realizovali alebo mohli realizovať, je dostatočne významná na to, aby držiteľia autorského práva k týmto predmetom mohli dosiahnuť, aby sa tomu zabránilo z dôvodu ich výlučného práva šírenia, okrem prípadu, že toto právo bolo vyčerpané v zmysle článku 4 ods. 2 smernice 2001/29 a je na súde, na ktorý prípadne bude podaný návrh v tom zmysle, aby prijal opatrenia stanovené na základe najmä článku 6 smernice 2004/48 na účely predloženia nevyhnutných dôkazov.

46. Z tohto pohľadu sa musí vylúčiť tvrdenie predložené spoločnosťou Dimensione Direct Sales, podľa ktorého nie je nevyhnutné podporiť široké prijatie práva šírenia v zmysle článku 4 ods. 1 smernice 2001/29, keďže je možné pre súdne orgány členských štátov na základe článku 9 ods. 1 písm. a) smernice 2004/48 vydať proti „domnelým rušiteľom“ predbežné opatrenia smerujúce k predchádzaniu akéhokoľvek bezprostredného zásahu do práva duševného vlastníctva. Otázky položené Súdnemu dvoru vnútroštátnym súdom sa v podstate týkajú práva šírenia a nie procesných spôsobov, podľa ktorých je možné brániť bezprostrednému zásahu do práva duševného vlastníctva.

47. To môže byť v širšom zmysle, ale z toho istého pohľadu, prípad akejkoľvek výzvy na ponuku (*invitatio ad offerendum*), ba dokonca akejkoľvek reklamnej činnosti³⁹ týkajúcej sa chránených predmetov a cielenej na konkrétnu verejnosť, keďže sa objavujú sprostredkovane alebo v spojení s internetovou stránkou, najmä v zjavnom záujme napomáhať k uzavretiu kúpnych zmlúv na tieto predmety alebo prispievať rozhodujúcim spôsobom k prevodu ich vlastníctva.

48. Navrhujem preto Súdnemu dvoru, aby odpovedal na prejudiciálne otázky položené vnútroštátnym súdom tak, že článok 4 ods. 1 smernice 2001/29 sa má vykladať v tom zmysle, že právo šírenia v zmysle tohto ustanovenia zahŕňa právo držiteľa autorského práva k originálu alebo k rozmnoženine chráneného diela zakázať akejkoľvek osobe ponúkať na predaj verejnosti tento originál alebo tieto rozmnoženiny bez jeho súhlasu, vrátane prípadu, keď táto ponuka nevedla k žiadnej kúpe, keďže takáto ponuka sa predkladá v zjavnom záujme uzavrieť kúpne zmluvy alebo akýkoľvek iný akt zahŕňajúci prevod vlastníctva k nim.

V – Návrh

49. Navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky položené vnútroštátnym súdom takto:

Článok 4 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti sa má vykladať v tom zmysle, že právo šírenia v zmysle tohto ustanovenia zahŕňa právo držiteľa autorského práva k originálu alebo k rozmnoženine chráneného diela zakázať akejkoľvek osobe ponúkať na predaj verejnosti tento originál alebo tieto rozmnoženiny bez jeho súhlasu, vrátane prípadu, keď táto ponuka nevedla k žiadnej kúpe, keďže takáto ponuka sa predkladá v zjavnom záujme uzavrieť kúpne zmluvy alebo akýkoľvek iný akt zahŕňajúci prevod vlastníctva k nim.

39 — Pozri rozsudok Donner (EU:C:2012:370, bod 29). Pozri tiež, ale *a contrario*, návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jääskinen vo veci Donner (EU:C:2012:195, bod 54).